

Lumturo Listy

Nezávislý zpravodaj 49. dívčího a 378. chlapeckého oddílu

16. dubna 2013, 4. vydání

Milí čtenáři našeho periodika,

po minulých problémech s doručením třetího vydání doufám, že tentokrát vše proběhne v pořádku.

Jako každé jaro jsme na konci března vyrazili na Hru po Praze. Kdo by to byl řekl, že se z nás, obyčejných skautů, stane speciální vyšetřovací jednotka a dostaneme se na stopu kriminálního činu. O tom ale více v příspěvku od Špagety na druhé straně.

Na schůzkách se v posledních týdnech všichni kromě skautů připravovali na Jupijou, kde jsme se sice neumístili na stupních nejvyšších, ale přesto jsme mnohé diváky bezpochyby zaujali. Skauti letos bohužel promarnili termín přihlašování, a tak se třeba zúčastní příští rok. Holčičí vedoucí již tradičně organizovaly obsluhu na baru a přestože zásoby bohužel došly, slyšely jsme snad jen slova chvály.

Tolik se dělo v oddíle od vydání minulých Lumturo Listů a nyní už se chystají opět nové akce a nezadržitelně se blíží i prázdniny, což potěší pravděpodobně všechny žáky a studenty. Odpočet na internetových stránkách se už dávno přehoupl přes hranici sta dnů, které zbývají do tábora, a ze zákulisí příprav tábora můžu prozradit, že nás na táboře čeká několikero novinek a samozřejmě už se rýsuje i téma letošní CTH.

Příjemné čtení příspěvků o Jupijou ze všech stran, zprávy od naší zahraniční dopisovatelky a rozhovoru s Pavoukem ze sesterského oddílu Ignis.

Lucie Cisaríková

Světlušky se pilně a poctivě připravovaly na Jupijou

Lucka ale pustila nahrávku a my jsme se postupně zkoušely přidávat. Na další schůzce už Brambora hrála k našemu zpěvu na klavír.

Několik posledních světlušičích schůzek bylo poněkud neobvyklých. Nescházely jsme se totiž v klubovně, ale u vedoucích v bytě a místo hraní her jsme spíše hrály na různé hudební nástroje apod. Ptáte se proč? Se světluškami jsme se poctivě připravovaly na tradiční mezioddílovou hudební soutěž - Jupijou. V tomto článku se vám pokusím přiblížit, jak probíhalo naše nacvičování. Letošním tématem Jupijou byly písničky z divadla Semafor. Na první schůzce jsme se tedy dozvěděly, že nám vedoucí vybraly písničku „Krajina posedlá tmou“, kterou nikdo z nás neznal (ty písně, které jsme znaly, byly už rozebrané). Lucka ale pustila nahrávku a my jsme se postupně zkoušely přidávat. Další schůzku jsme strávily u Verči, kde už Brambora hrála k našemu zpěvu na klavír, Chipisa na flétnu, Berka na housle a Eliška předehru na trubku. Další dvě schůzky proběhly u Lucky. Ta nám vymyslela taneček

a do mezihry, kterou si podle sebe zajímavě zaranžovaly Bára s Berkou, tleskání do rytmu. A některé světlušky si vzaly na starost sólový zpěv. A jak to nakonec dopadlo? Světlušky se tento rok sice neumístily na stupních vítězů, ale našemu oddílu ostudu určitě neudělaly a vystoupení se jim povedlo.

Veronika Kopřivová

Vlčata nacvičovala pod vedením Chlopně

Po loňském neúspěšném nacvičování jsme přemýšleli, jak ho zlepšit, a tak jsme poprosili bývalého vlčáckého vedoucího Chlopně, zda by s vlčaty nenacvičoval on. Chlopeň se toho rád ujal. Nacvičovalo se oproti loňsku dvojnásob déle a krom celkem slušného zpěvu, se vlčatům podařilo vymyslet i spoustu divadelních výstupů a vtípků. „Kluci jsou šikovný, talent tam rozhodně vidím, srdíčko taky. Myslím si, že z toho bude určitě pozdvižení,“ hodnotil Chlopeň. Plni optimismu jsme tedy vyrazili do Divadla za Plotem. Vlčata byla hned první soutěžní kapela. Předvedla slušný výkon. Takto ho hodnotil sólový zpěvák Matěj: „Tak já sem tu byl ten nejlepší samozřejmě, ostatní trochu horší, ale celkem dobrý no.“ A jak to tedy dopadlo? Jak už Chlopeň předem předpověděl, pozdvižení to rozhodně bylo. Proč jsme opět nebyli ani na bedně je nám záhadou, ale snad to vyjde příští rok.

Martin Benda

Letošní Jupijou z pohledu diváka

Od letošního Jupijou jsem moc neočekával, ale i přesto jsem se šel podívat, jak ostatní hrají. Snad mě k tomu přiměla touha spatřit je. Když jsem dorazil, byli již téměř všichni mí přátelé na místě. Po zcela výjimečném zahájení začalo to nudné Jupijou. Skupina přišla, zahrála a odešla. Takhle se to opakovalo do oblbnutí. Ještě k tomu to nesnesitelné horko. Přestávka byla spasením. Mohl jsem si uvědomit, že v příští kategorii budou hrát skautky. Doufal jsem ve vítězství. Předesele družiny nastavily laťku vysoko. Ale holky to zahrály opravdu pěkně, mnohem lépe než leckterí jiní. Roveři hráli taky pěkně. Ale co se nestalo, porota asi nějak zaspala, když hrály skautky. Prostě naše holky nebyly na bedně. Opravdu nevím, co ta porota dělala. Takže zase přišlo zklamání. Ale co? Mohl jsem strávit sobotu se svojí skautskou rodinou a to je důležité!

Matouš Benda

Sedmadvacátý ročník Jupijou očima skautek

„Celková atmosféra byla super, myslím, že jsme si to všichni užili a těšíme se za rok,“ hodnotí Jupijou Maruška.

Letošní téma Jupijou byly písničky z divadla Semafor. K těmto písničkám jsme ale museli vymyslet rap a zakomponovat ho do ní. Celkem se z Lumtura zúčastnili: Světlušky s písničkou Krajina posedlá tmou, vlčata s písni Malé kotě, skautky s písničkou Tak

abyste to věděla a roveři s písničkou Change. A vedoucí zaspívali Baroko. Myslím, že se nám písnička povedla a získali jsem krásné druhé místo v diváckém hlasování. Také roveři se umístili a vyhráli skvělé 2.místo. V našem baru jste si mohli koupit chutné jídlo: od křupavých pizz po lahodné muffiny. A zde je ukázka z našeho rapu:

Zdar kámo,
Co ty tady?
Dobrý ráno,
na nákupy.
Já jdu s tebou,
ale cestou kterou,
nevím teďka kudy kam,
Pojď se mnou, támhle tam.
Celková atmosféra byla super, myslím, že jsme si to všichni užili a těšíme se za rok.

Marie Zimová

Hra po Praze - zázpis ze soudního přelíčení

Datum: 23. 3. 2013

Obžalovaný: Gaston Doležal

Po vyslechnutí všech svědků se soudu podařilo prokázat obžalovanému vinu ve věci zavraždění filatelisty Jana Nováka, se kterým měl 22. 3. 2013 sraz na pražských Vinohradech, kde mu měl Jan předat drahoucennou známku Modrý Mauricius. Tu se rozhodl prodat z důvodu finanční tísně, se kte-

rou se po manželčině odchodu z práce potýkali. Zásadní roli v dopadení vraha hrál oddíl Lumturo, díky kterému bylo pátrání značně urychleno. V odpoledních hodinách mladší členové pomohli objasnit sled událostí případu a večer jejich práci přebrali členové starší. Ti z policejních záznamů zjistili jméno vraha a adresu jeho trvalého bydliště. Samotnou známku se jim ale najít nepodařilo. Při pokračování v pátrání jsme ji našli ukrýtou u kostela Sv. Martina ve zdi.

Gastonovi byl udělen trest deseti let odnětí svobody.

Pavína Francová

Zvelebování klubovny

Ano, je to již několik týdnů, co bydlíme v novém, a těch několik týdnů nás všechny stálo dost úsilí. Práce ale bohužel zatím ještě nekončí, protože klubovna je sice čím dál tím krásnější, ale pořád v ní chybí pár věcí, které jí, doufejme, dodají útulnost a zabydlenost.

Proběhla celá řada velkých úprav. Nejdřív se muselo opravit vše, co jsme si přivezli z Orlické, protože náš nábytek nebyl úplně v nejlepším stavu. Pak proběhly dvě velké malířské akce. Během první se malá místnost změnila na oranžovou, což se, myslím, docela povedlo. Během druhého malování vznikla ve velké místnosti designová červená stěna, která i teď vypadá, stejně jako těsně po malování, pořád flekatě. Ale tím ještě vybavování nekončí, můžete se těšit na nové stylové police do knihovny. Možná nějaké nové potahy, závěsy a tak. Neflekatou červenou stěnu, nástěnky a obrázky na zdech a hlavně koberec, který snad už bude co nevidět.

Terezie Krausová

Oxford nebo Bradavice?

Právě studuji na Univerzitě v Oxfordu, kde se natáčel Harry Potter, a je pravda, že se v Oxfordu často cítím jako v Bradavicích. Tak například stejně jako v Harry Potterovi bydlíme na kolejích (máme jich ale 38, ne 4), které spolu bojují v různých soutěžích, hlavně sportovních. Některé koleje se nemají rády (například si navzájem zabíjejí rybičky v jezírku), ale některé jsou naopak spřátelené a pořádají spolu různé zábavné akce. Dále vlastníme černé hábity, které musíme nosit na zkoušky a většina lidí i na večere. A dokonce se tady hraje Famfrpál - samozřejmě neumíme lézat, takže studenti běhají po louce s koštětem mezi nohama, vybíjejí se Potlouky, a když vybraný student (Zlatonka) uzná za vhodné, vyběhne a snaží se co nejrychleji zmizet v lese. Kdo tuto Zlatonku chytí, ukončí hru. A pro některé zlatý hřeb - šťastlivci mohou potkat opravdickou Hermionu (Emmu Watson) ve škole.

Kristýna Chábová

Se Štěpánem Cibulkou alias Pavoukem

Pavouk je hlavní vedoucí oddílu Ignis, který patří do střediska Maják stejně jako Lumturo.

Jak jsi přišel ke své přezdívce?

Když jsem přišel do oddílu, přezdívku jsem celkem dlouho postrádal. Na jedné jarní výpravě na Žebrák a Točnick jsem lezl po skalách. A jelikož jsem byl vlče, tak jsem měl malé prstíčky, kterými jsem se dokázal zachytit i na místech, kde byla skála jen naprasklá. Žabák, který mě pozoroval mě přirovnal k Pavoukovi. A protože jsem stále všude lezl, následně to navrhl jako mou přezdívku.

Jak dlouho jsi vedoucí oddílu a jaká je to zkušenost?

Oddíl vedu oficiálně od posledního tábora, jehož jsem už byl vedoucí. Rok předtím už jsem převzal velkou část Shaliho povinností a pravomocí, takže to pro mě nebyl šok. Zkušenost je to určitě cenná. Po praktické stránce mi to přineslo hlavně větší zodpovědnost, víc papírování a nutnost nosit oddílové akce a činnosti v hlavě, abych je mohl připomínat ostatním.

Jak bys charakterizoval Ignis?

Máme asi třicet členů všech věkových stupňů a jsme detašovaným pracovištěm Majáku na Barrandově. Jsme jen chlapecký oddíl. A skauti z Lumtura nám na společných akcích opovrživě předhazují, že jsme moc skautští, což asi sedí.

Odkud pochází název oddílu?

Když oddíl přebíral Žabák, byli jsme stále jen oddíl s číslem. A tak hledal vhodný název - vybral Ignis, což je latinsky oheň. Název se hodí po symbolické stránce, i hezky koresponduje s názvem střediska.

Natálie Vydrová